

niedziela, 12.04.2026

Druga Niedziela Wielkanocna czyli Miłosierdzia Bożego - o święcie i rozważania do Ewangelii

Codzienne rozważania do Ewangelii. Czy potrafię przebaczyć sobie?

Rozważania do Ewangelii J 20, 19-31.

Wieczorem w dniu zmartwychwstania, tam gdzie przebywali uczniowie, choć drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!» A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie, ujrawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszcicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane». Ale Tomasz, jeden z Dwunastu, zwany Didymos, nie był razem z nimi, kiedy przyszedł Jezus. Inni więc uczniowie mówili do niego: «Widzieliśmy Pana!» Ale on rzekł do nich: «Jeżeli na rękach Jego nie zobaczę śladu gwoździ i nie włożę palca mego w miejsce gwoździ, i ręki mojej nie włożę w bok Jego, nie uwierzę». A po ośmiu dniach, kiedy uczniowie Jego byli znowu wewnątrz domu i Tomasz z nimi, Jezus przyszedł, choć drzwi były zamknięte, stanął pośrodku i rzekł: «Pokój wam!» Następnie rzekł do Tomasza: «Podnieś tutaj swój palec i zobacz moje ręce. Podnieś rękę i włoż w mój bok, i nie bądź niedowiakiem, lecz wierzącym». Tomasz w odpowiedzi rzekł do Niego: «Pan mój i Bóg mój!» Powiedział mu Jezus: «Uwierzyłeś dlatego, że Mnie ujrzałeś? Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli». I wiele innych znaków, których nie zapisano w tej księdze, uczynił Jezus wobec uczniów. Te zaś zapisano, abyście wierzyli, że Jezus jest Mesjaszem, Synem Bożym, i abyście wierząc, mieli życie w imię Jego.

Na powyższy fragment Ewangelii warto spojrzeć poprzez pryzmat obchodzonej dziś uroczystości Miłosierdzia Bożego. Jej treść ukazuje nam miłość Stworzyciela i zaprasza do stawania się jej przekazicielem. Miłosierdzie widoczne jest najpierw w relacji zmartwychwstałego Chrystusa do apostołów. Wyraża się w darze przebaczenia i pokoju. Pamiętamy, że uczniowie opuścili swego Mistrza w momencie Jego pojmania w ogrodzie Oliwnym. Piotr nawet po trzykroć publicznie wyparł się, że Go zna. Możemy sobie wyobrazić, jak bardzo ten fakt obciąża ich sumienia. Lęk przed podzieleniem losu ze swym Mistrzem miesza się w nich z poczuciem wewnętrznego chaosu, zagubienia, niepewności i wyrzutów sumienia. Dlatego pierwszą rzeczą, którą podarowuje im Zmartwychwstały, jest wewnętrzny pokój. Jezus nie robi im wyrzutów, nie oskarża ich i nie wypomina im. Wręcz przeciwnie – traktuje nadal jak swoich przyjaciół. Przebacza im i pragnie, aby przebaczyli sobie. To jest droga do uzyskania przez nich wewnętrznego pokoju. Ale to nie wszystko. Jezus nie tylko podchodzi do swych uczniów z szacunkiem i godnością, ale obdarowuje ich szczególnym zaufaniem. Pragnie, aby kontynuowali Jego misję przekazywania Bożego przebaczenia i pokoju. Doświadczwszy na własnej skórze Jego miłosiernej miłości, zostają zaproszeni do przekazywania jej innym ludziom. Szczególnym jej kanałem będzie sakrament pokuty i pojednania. Zmartwychwstały Pan okazuje swoje miłosierdzie również wobec nieobecnego wcześniej apostoła Tomasza. Pozwala, aby fizycznie dotknął Jego ran i przekonał się, iż On naprawdę żyje. Bóg pokornie zniża się do potrzeb człowieka, biorąc pod uwagę jego słabość i ograniczoność w dochodzeniu do prawdy. Jest poprzez to bardzo miłosierny, nie unosi się dumą i pokazuje, jak bardzo zależy Mu na człowieku. Rozważając dzisiejszą perykopę, warto zastanowić się nad doświadczeniem Bożego miłosierdzia we własnym życiu. Czy rzeczywiście wierzę w Boże przebaczenie do końca? Czy potrafię przebaczyć sobie? Czy jestem wobec siebie i innych miłosierny na wzór Pana? Czy duchowo pozwalam sobie „dotknąć” bliskiej obecności Zmartwychwstałego?

J.G.

Czym jest Święto Miłosierdzia Bożego?

Święto Miłosierdzia Bożego obchodzone jest w pierwszą niedzielę po Wielkanocy, zwaną obecnie Niedzielą Miłosierdzia Bożego. Święto to, choć jest jednym z najmłodszych w kalendarzu liturgicznym, ukazuje jedną z najważniejszych prawd chrześcijaństwa. Można powiedzieć, że zostało ustanowione na prośbę samego Jezusa, przekazaną w objawieniach s. Faustynie Kowalskiej.

Wybór pierwszej niedzieli po Wielkanocy nie jest przypadkowy – na ten dzień przypada oktawa Zmartwychwstania Pańskiego, która wieńczy obchody Misterium Paschalnego Chrystusa. Ten okres w liturgii Kościoła ukazuje tajemnicę miłosierdzia Bożego, która najpełniej została objawiona właśnie w męce, śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa. Inaczej mówiąc – nie byłoby dzieła odkupienia, gdyby nie było miłosierdzia Boga.

Przygotowaniem do obchodów święta jest nowenna, polegająca na odmawianiu Koronki do Miłosierdzia Bożego przez 9 dni, poczynając od Wielkiego Piątku. W tej nowennie – mówił sam Jezus – „udzielę duszom wszelkich łask” (Dz. 796).

Święto Miłosierdzia zamyka Oktawę Wielkanocy oraz otwiera Tydzień Miłosierdzia. W tym roku obchodzony jest on pod hasłem: „Miłosierdziem budujemy Kościół Boży”, zaczerpniętym z nauczania prymasa Stefana Wyszyńskiego. Tydzień Miłosierdzia jest czasem, który wzywa do refleksji i bardziej uważnego rozejrzenia się wokół, by lepiej dostrzec tych, którzy szczególnie potrzebują naszej pomocy. Jest czasem budzenia „wyobraźni miłosierdzia”, o którą apelował Jan Paweł II, po konsekracji świata Bożemu Miłosierdziu. W tym roku apel ten nabiera wyjątkowego znaczenia ze względu na panującą w Polsce i na świecie epidemię.

Święto Miłosierdzia Bożego wpisał do kalendarza liturgicznego najpierw kard. Franciszek Macharski dla archidiecezji krakowskiej (1985), a potem niektórzy biskupi polscy w swoich diecezjach. Na prośbę Episkopatu Polski Jan Paweł II w 1995 roku wprowadził to święto dla wszystkich diecezji w Polsce. Po kanonizacji Siostry Faustyny 30 kwietnia 2000 roku Papież ogłosił to święto jako obowiązujące w całym Kościele.

Święto odpowiedzi na prośbę samego Jezusa

Inspiracją dla ustanowienia Święta Miłosierdzia Bożego było pragnienie Jezusa, które przekazała Siostra Faustyna. Pan Jezus powiedział do niej: „Pragnę, ażeby pierwsza niedziela po Wielkanocy była świętem Miłosierdzia (Dz. 299). Pragnę, aby święto Miłosierdzia, było ucieczką i schronieniem dla wszystkich dusz, a szczególnie dla biednych grzeszników. W dniu tym otwarte są wnętrzości miłosierdzia Mego, wylewam całe morze łask na dusze, które się zbliżą do źródła miłosierdzia Mojego. Która dusza przystąpi do spowiedzi i Komunii świętej, dostąpi zupełnego odpuszczenia win i kar. W dniu tym otwarte są wszystkie upusty Boże, przez które płyną łaski” (Dz. 699).

Kult Bożego Miłosierdzia

Pierwsze objawienia s. Faustyna miała w 1931 r. w Płocku, a później w Wilnie. Wedle jej wskazań malarz Eugeniusz Kazimirowski namalował obraz „Jezu Ufam Tobie” w 1934 r. w Wilnie. Wówczas wydrukowano także jego małe, czarno-białe reprodukcje. Został on umieszczony w wileńskim kościele św. Michała, w 1948 r. skonfiskowany przez sowietów, ale wykupiony potajemnie przez wiernych i

ukryty.

Małe modlitewniki z Koronką i reprodukcją obrazu Jezusa Miłosiernego, w czasie II wojny światowej były bardzo popularne. Jest wiele świadectw mówiących o tym, że właśnie w trudnym okresie wojny wierni spontanicznie zwracali się do Miłosierdzia Bożego. Żołnierze polscy roznieśli orędzie s. Faustyny na cały świat.

Dzięki Polakom z armii Andersa, utworzonej w 1941 roku w ZSRR, kult Miłosierdzia dotarł do Iranu, Palestyny, Libanu, Egiptu, a stamtąd - do Afryki i Włoch. Wielkie zasługi w szerzeniu kultu poza granicami oddał marianin ks. Józef Jarzębowski, który podczas okupacji wyostał się z Wilna wywożąc memoriał o nabożeństwie do Miłosierdzia Bożego ks. Michała Sopoćki, spowiednika s. Faustyny i dotarł w niemal cudowny sposób do Stanów Zjednoczonych, podróżując przez Syberię i Japonię. Jeszcze w czasie wojny pojawiły się teksty nowenny, koronki oraz litanii do Miłosierdzia Bożego w językach: niemieckim, litewskim, francuskim, włoskim i angielskim.

W 1943 r. krakowski spowiednik s. Faustyny, o. Józef Andrasz, jezuita, poświęcił drugi obraz Jezusa Miłosiernego namalowany przez Adolfa Hylę, także według wizji s. Faustyny i ofiarowany do klasztornej kaplicy Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia w Łagiewnikach. O. Andrasz zapoczątkował też uroczyste nabożeństwo ku czci Miłosierdzia Bożego. Kaplica, która służyła dotąd siostrom i ich wychowankom, stała się miejscem publicznego kultu. Wizerunek bardzo szybko zastąpił licznymi łaskami.

Próba ogniowa

Zaraz po zakończeniu wojny, już w 1946 roku w sprawę zatwierdzenia kultu zaangażowali się biskupi polscy. W 1948 roku skierowana została prośba do Stolicy Apostolskiej o ustanowienie święta Miłosierdzia Bożego w myśl poleceń, które otrzymała s. Faustyna (Dzienniczek, nr 49,88,1530). 27 lutego 1948 r. rozgłośnia Radia Watykańskiego nadała audycję o siostrze Faustynie i jej posłannictwie.

Pod koniec lat 50., według Marii Winowskiej - autorki biografii s. Faustyny, apostołka Miłosierdzia Bożego znana była w całej Europie, obu Amerykach, w Australii, w wielu krajach Azji i Afryki. Dzieła teologiczne poświęcone Miłosierdziu Bożemu oraz obrazki wraz z koronką do Miłosierdzia Bożego ukazały się w językach angielskim, francuskim, hiszpańskim, portugalskim, włoskim, niemieckim oraz w liturgicznym wówczas języku Kościoła - po łacinie. Same teksty nabożeństw i akt "Jezu, ufam Tobie!" przetłumaczone zostały ponadto na litewski, łotewski, niderlandzki, czeski, słowacki, ukraiński, węgierski oraz chorwacki. W Polsce istniało już wiele ośrodków, w których czczono Boże Miłosierdzie.

W tej sytuacji sporym zaskoczeniem była Notyfikacja Świętego Oficjum z 1958 r., które kwestionowało nadprzyrodzoną objawień siostry Faustyny, sprzeciwiało się wprowadzeniu święta Miłosierdzia Bożego, zakazywało rozpowszechniania obrazków i pism propagujących nabożeństwo w formach proponowanych przez siostrę Faustynę. Wątpliwości związane były nie tyle z samym kultem, co wynikały z pewnych nieprawidłowości w jego formach. Były dwa główne powody wydania przez Święte Oficjum dekrety zakazującego nowego kultu. Na pierwszy złożyło się rozpowszechnianie wyrwanych z kontekstu albo niedokładnych i "poprawionych" przez jedną z sióstr fragmentów „Dzienniczka” siostry Faustyny, obecnych we włoskim tłumaczeniu, które dotarło do kongregacji, drugim zaś było – co może dziś szokować – stanowisko większości polskich hierarchów. Watykańscy eksperci opierali się na niedokładnych i źle przetłumaczonych odpisach rękopisów „Dzienniczka”. Ich autorka, siostra Ksawera Olszawska, działając w dobrej wierze, „poprawiła” nieco dzieło Faustyny. Opuściła wielostronicowe fragmenty tekstu, pominęła wiele zdań i pozmieniała sens

niektórych sformułowań.

W drugiej nocie Świętego Oficjum z 6 marca 1959 r. autorzy wycofali się jednak z negatywnego sądu co do prawdziwości objawień, nie zakazywano tak ostro propagowania samego kultu, ale powierzono to „roztropności biskupów, włącznie z usunięciem ww. obrazów, które ewentualnie zostały już wcześniej wystawione do kultu”. W związku z czym obrazy ze świątyń zostały usunięte, zaprzestano organizowania nabożeństw.

Jednak ówczesny metropolita krakowski abp Eugeniusz Baziak, zdecydował, że obraz Adolfa Hyły przedstawiający Jezusa Miłosiernego, związany z objawieniem siostry Faustyny ma pozostać tam, gdzie był, czyli w kaplicy klasztoru w Łagiewnikach. Z innych kościołów został usunięty.

Zasadniczą rolę w zdjęciu zakazu i dalszym rozwoju kultu Miłosierdzia Bożego odegrał następca abp Baziaka, abp Karol Wojtyła, który nie miał wątpliwości, jak pokazują następne wydarzenia, co do prawdziwości objawień siostry Faustyny i szczególnej aktualności przesłania o Bożym Miłosierdziu. Będąc młodym księdzem wracał często do kaplicy w Łagiewnikach. Kronika sióstr odnotowuje, że ksiądz Wojtyła kilkakrotnie głosił kazanie w trzecią niedzielę miesiąca w czasie Mszy świętej i nabożeństwa do Bożego Miłosierdzia.

Wojtyła jako arcybiskup krakowski od 1964 r., przyjął bardzo mądrą strategię polegającą na tym, że najpierw należy doprowadzić do rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego s. Faustyny, a potem dopiero podjąć kroki mające na celu propagowanie kultu Bożego miłosierdzia.

Proces informacyjny ws. siostry Faustyny w archidiecezji krakowskiej rozpoczął się w 1965. Zakończył po dwóch latach, a w 1968 zaczął być prowadzony jej proces beatyfikacyjny w watykańskiej Kongregacji ds. Świętych. W tym czasie kard. Wojtyła zarządził nowe wydanie „dzienniczka”, gdzie tekst został skopiowany dosłownie, bez opuszczeń i dopisków oraz ze zwróceniem uwagi na podkreślenia ołówkiem, którym s. Faustyna zaznaczała słowa Jezusa. Zlecił ekspertyzę teologiczną „Dzienniczka” s. Faustyny ks. prof. Ignacemu Różyckiemu z krakowskiego Papieskiego Wydziału Teologicznego, który znany był z tego, że nie był przekonany do orędzia siostry Faustyny. Jednakże napisana przez niego obiektywna, naukowa analiza, dała podstawy do tego, że Paweł VI w 1978 r. odwołał ograniczenia dotyczące kultu Bożego Miłosierdzia. W tym samym roku kard. Wojtyła został papieżem.

Encyklika i "Dzienniczek"

W 1980 roku Jan Paweł II ogłosił encyklikę „Dives in misericordia” o Bożym Miłosierdziu. Ważny etap rozwoju kultu stanowiła beatyfikacja s. Faustyny (18 kwietnia 1993 roku w Rzymie). Siedem lat później, 30 kwietnia 2000 r., bł. s. Faustyna Kowalska została wyniesiona przez Jana Pawła II do chwały ołtarzy jako święta. 5 maja 2000 roku Kongregacja Kultu Bożego i ds. Dyscypliny Sakramentów wydała dekret ustanawiający obowiązujące w całym Kościele powszechnym Święto Miłosierdzia Bożego. Polecenia Pana Jezusa, sformułowane w trakcie objawień zostały tym samym zrealizowane.

W Polsce do rozwoju kultu Miłosierdzia Bożego przyczyniło się także wydane w 1981 r. krytyczne opracowanie "Dzienniczka" w jego oryginalnym kształcie. W połowie lat 80. nie było już diecezji, która by nie miała parafii pw. Miłosierdzia Bożego.

17 sierpnia 2002 roku Jan Paweł II zawierzył świat Bożemu Miłosierdziu. Tego dnia w Krakowie-Łagiewnikach konsekrował świątynię pod wezwaniem Bożego Miłosierdzia i ustanowił w niej światowe sanktuarium Miłosierdzia Bożego.

„Tobie zawieramy dziś losy świata i każdego człowieka. Pochyl się nad nami grzesznymi, ulecz naszą słabość, przezwycięż wszelkie zło, pozwól wszystkim mieszkańcom ziemi doświadczyć Twojego miłosierdzia, aby w Tobie, Trójjedyny Boże, zawsze odnajdywali źródło nadziei” - modlił się wówczas Papież, powierzając cały świat Bożemu Miłosierdziu.

„Czynię to z gorącym pragnieniem, aby orędzie o miłosiernej miłości Boga, które tutaj zostało ogłoszone za pośrednictwem Siostry Faustyny, dotarło do wszystkich mieszkańców ziemi i napełniało ich serca nadzieją. Niech to przesłanie rozchodzi się z tego miejsca na całą naszą umiłowaną Ojczyznę i na cały świat” – wyjaśniał, apelując, że „Trzeba tę iskrę Bożej łaski rozniecać. Trzeba przekazywać światu ogień miłosierdzia, gdyż w miłosierdziu Boga świat znajdzie pokój, a człowiek szczęście”.

„To zadanie powierzam wam, drodzy bracia i siostry, Kościołowi w Krakowie i w Polsce oraz wszystkim czcicielom Bożego miłosierdzia, którzy tutaj przybywać będą z Polski i z całego świata. Bądźcie świadkami miłosierdzia!” – apelował.

Jan Paweł II odszedł do Domu Ojca po pierwszych Nieszporach Niedzieli Miłosierdzia 2005 r.; uroczystości, którą sam ustanowił. Fakt ten wydaje się wymownym dopełnieniem roli, jaką odegrał w upowszechnieniu prawdy o Bogu bogatym w miłosierdzie. Prawdy przypominanej za pośrednictwem prostej s. Faustyny, przy grobie której modlił się w młodości.

Dziś do sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie Łagiewnikach przybywa corocznie około 2, 5 miliona pielgrzymów z Polski i wszystkich kontynentów. Szczególnie licznie sanktuarium odwiedzili młodzi podczas Światowych Dni Młodzieży w 2016 roku w Krakowie.

Jednym z owoców konsekracji świata Bożemu Miłosierdziu w Krakowie, była decyzja o utworzeniu sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Wilnie, mieście, gdzie s. Faustyną doświadczyła większości swych objawień. Obecny na uroczystościach w Łagiewnikach metropolita wileński kard. Audrys Juozas Bačkis postanowił pracować nad ożywieniem kultu na całej Litwie. Pierwszym krokiem miało być otwarcie sanktuarium Bożego Miłosierdzia. Kardynał wyremontował w tym celu kościół św. Trójcy w Wilnie, do którego przeniósł we wrześniu 2005 r. cudowny obraz Jezusa Miłosiernego. Obraz ten od czasów wojny, przez kilkadziesiąt lat ukrywany był w jednej z parafii na Białorusi, a do Wilna powrócił w 1987 r. i początkowo umieszczony został w należącym do miejscowych Polaków kościele Świętego Ducha. Dziś w wileńskim sanktuarium Bożego Miłosierdzia każdego dnia sprawowane są liturgie zarówno po litewsku jak i po polsku oraz w wielu innych językach. Przybywają tam pielgrzymki z całego świata.

W Polsce obok sanktuarium w Krakowie-Łagiewnikach kult Miłosierdzia Bożego szerzony jest również w kilku innych sanktuariach, to znaczy w Dolinie Miłosierdzia w Częstochowie, w Myśliborzu, w Ożarowie Mazowieckim, w Kaliszu, Płocku, Warszawie, w Białymstoku, w Świnicach Warckich.

We Włoszech główne miejsce szerzenia kultu Miłosierdzia Bożego stanowi Centro della Divina Misericordia przy kościele Santo Spirito in Sassia w Rzymie w pobliżu Watykanu. Specyficzną formą szerzenia kultu Miłosierdzia Bożego w tym kraju jest peregrynacja obrazu Jezusa Miłosiernego do parafii i wspólnot zakonnych, które tego pragną. Kilkudniowy pobyt obrazu Jezusa Miłosiernego w parafii lub wspólnocie kończy się zapoczątkowaniem odmawiania na stałe koronki do Miłosierdzia Bożego i Godziny Miłosierdzia.

W Niemczech od 1987 roku działa w Brilon Schwester Faustine Sekretariat, zajmujący się wydawaniem i dystrybucją obrazków, folderów i książek propagujących posłannictwo św. Siostry Faustyny i jej duchowość.

We Francji od zakończenia II wojny światowej kult Miłosierdzia Bożego szerzą księża pallotyni z ośrodka w Osny pod Paryżem. W 1993 roku wznowione zostało po 35 latach przerwy czasopismo pt. "Messenger de la Misericorde Divine". Kult Jezusa Miłosiernego

sprawowany jest w około 100 kościołach, kaplicach i wspólnotach zakonnych we Francji.

W Portugalii szerzeniem kultu Miłosierdzia Bożego zajmuje się Apostolat Miłosierdzia Bożego z siedzibą w Balsamao. Oprócz Balsamao istnieje w Lizbonie ośrodek kultu Miłosierdzia Bożego założony przez Stowarzyszenie Katolików Świeckich pod nazwą "Odnówić wszystko w Chrystusie".

W Anglii i Irlandii istnieją liczne ośrodki kultu Miłosierdzia Bożego prowadzone przez księży marianów, a także ludzi świeckich. Za przykład można podać Fawley Court w Henley-on-Thames w Anglii. Ośrodek ten rozwija działalność duszpasterską i wydawniczą.

W Czechach ośrodki kultu Miłosierdzia Bożego w Brnie i innych miastach utrzymują kontakty z sanktuariami polskimi. Czcciele Miłosierdzia Bożego z Czech co roku licznie przybywają do sanktuarium w Krakowie-Łagiewnikach na święto Miłosierdzia.

Na Węgrzech główny ośrodek kultu Miłosierdzia Bożego mieści się w Egerze, a osobą odpowiedzialną za kontakty i współpracę Episkopatu Węgier z sanktuarium w Krakowie-Łagiewnikach jest tamtejszy sufragan bp Istvan Katona.

Na Słowacji księża pallotyni budują w Spisska Nova Ves kościół pod wezwaniem Bożego Miłosierdzia i od 1997 roku wydają czasopismo "Apostol Bozieho Molosrdenstva".

W Szwecji od 1995 roku grupa czcicieli Miłosierdzia Bożego gromadzi się regularnie przy parafii Najświętszej Maryi Panny w Malmö. Podobne grupy działają w Borås i w Göteborgu.

Bardzo żywo kult miłosierdzia rozwija się od czasów II wojny światowej w Stanach Zjednoczonych. Obecnie w USA istnieje 75 sanktuariów Bożego Miłosierdzia, na czele z Narodowym Sanktuarium Miłosierdzia Bożego Stanów Zjednoczonych w Stockbridge w stanie Massachusetts.

Kult, zapoczątkowany objawieniami św. Faustyny, jest bardzo rozpowszechniony także w Ameryce Południowej i Afryce, na Filipinach, Korei i Nowej Zelandii. W Australii działa Bractwo Miłosierdzia Bożego, które zrzesza ponad 5 tys. osób z 14 krajów. Bardzo prężnym ośrodkiem duszpasterskim i wydawniczym jest również kanadyjska wspólnota w Verdun, której członkowie troszczą się o ludzi zagubionych moralnie.

Czcciele Miłosierdzia Bożego zrzeszają się ponadto w dwóch międzynarodowych organizacjach: Stowarzyszeniu Apostołów Bożego Miłosierdzia "Faustinum", które liczy ok. 5 tys. osób z ponad 40 krajów oraz w wielomilionowym Apostolskim Ruchu Bożego Miłosierdzia. W samych Stanach Zjednoczonych należy do niego ok. miliona osób.

Szerzeniem orędzia Miłosierdzia Bożego w szczególny sposób zajmuje się zgromadzenie Matki Bożej Miłosierdzia, do którego należała s. Faustyna oraz siostry Jezusa Miłosiernego - zgromadzenie założone przez kierownika duchowego i spowiednika s. Faustyny, bł. ks. Michała Sopoćkę.

Źródło:

<https://www.niedziela.pl/artukul/122285>

<https://www.niedziela.pl/artukul/51876/Czym-jest-Swieto-Milosierdzia->

[Bozego?utm_source=niezbednikKatolika&utm_medium=PanelPamietajDesktop&utm_campaign=PanelPamietajDesktop](https://www.niedziela.pl/artukul/51876/Czym-jest-Swieto-Milosierdzia-Bozego?utm_source=niezbednikKatolika&utm_medium=PanelPamietajDesktop&utm_campaign=PanelPamietajDesktop)